

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

Gången upplystes af tvenne lampor. De båda munkarne gingo genom ett slags galleri och lade vid ändan af detta ned kroppen på de fuktiga golfstenarne.

— Har du nyckeln? — frågade den högreste munken brodern portvaktaren.

— Ja! — svarade denne.

— Gif mig den!

— Se här... Behöfver jag hjälpa er ännu mera?

— Nej!

— Hvad skall jag göra då?

— Vänd tillbaka till kyrkan, återtag din promenad och vänta.

— Godt.

— Apropå! Hvar är den, hvars plats och drägt du tagit?

— Brodern Sulpice?

— Ja.

— Han sofver!

— Har han tömt hela flaskan?

— Ja.

— Då skall han sofva länge!

— Bah! skulle han möjligen icke uppvakna mera?

— Det är väl möjligt.

— Stackars Sulpice! — det var en gammal god vän!

Den af de båda munkarne, som talat med så befallande ton, gjorde en åtbörd af otålighet.

— Det är bra! — sade brodern portvaktaren; jag lyder!

Med dessa ord återvände han till kyrkan och återtog sin promenad i koret.

Den munk, som stannat qvar dernere, undersökte muren och, sedan han träffat på ett lås, öppnade han med nyckeln, som han fått af kamraten en dörr, som gled tyst och omärkligt på sina gångjern.

Han skyndade genom dörren, men qvarlemnade den liflösa kroppen ute i gången.

Det rum i hvilket munken nu inträdde, var ett stort fängelsehvalf med afrundade hörn och bestruket med ett tjockt lager af hvitt cement, på hvilket man genast kunde märka hvarje försök att bryta genom väggen.

Hvalfvet var tomt. Munken skyndade genom detsamma och uppnådde muren midtemot den dörr genom hvilken han inträdt. Afven der var golfvet belagdt med marmorskifvor. Munken lutade sig ned, undersökte med fingret springan mellan stearne och passerade från den ena stenen till den andra, räknande:

— Ett, två, tre... fyra... fem...

Han stannade. Då satte han sig ned på golfvet, vecklade upp sin långa kåpa och framtog en liten fackla och en lång knif med ett bredt och tjockt blad.

Han stack detta blad i springan mellan femte och sjette golfstenen, hvilken han lätt lyfte upp.

Han blottade då ett rundt hål, som var tillräckligt stort, för att en lagom korpulent man skulle utan förmycket besvär kunna tränga sig igenom. Ljudet af jernkedjor hördes nerifrån. Inunder hvalfvet fanns ett af dessa medeltidens fängelsehvalf, som ej ega någon öppning och dit man hissar fången ned med ett rep.

— Är det du, Humbert? — ljud en dof röst der nerifrån.

— Ja, Mercurius, det är jag! — svarade munken.

— Du har dröjt!

— Knappast några minuter.

— Du talar efter dina vilkor. Härnere äro minuterna sekler. Du vet väl, att timman för tortyren snart är inne?

— Fruktade du, att jag icke skulle komma?

— Nej! men jag befarade att det kritiska ögonblicket möjligen skulle bli framflyttadt.

— Jag förstår.

— Har du honom med dig? — frågade Mercurius efter några ögonblicks tystnad.

— Ja.

— Hvar är han?

— I galleriet.

— Godt! Nu gäller det att bli fri från dessa kedjor, som alldeles hindra mig från att röra mig ur fläcken.

— Närma dig hitåt: jag har dubbelnyckeln till låsen.

— Kom hit sjelf, ty jag kan ej röra mig från stället.

Humbert hoppade ned i fängelsehvalfvet inunder. Han tog en liten nyckel, som han bar på sig, och öppnade alla låsen till de kedjor, Mercurius bar.

— För fan! — sade denne och ristade på sig med en suck af lättnad — jernskräpet har nästan gnagt af köttet; men jag glömmar allt, Humbert, för att endast tänka på segerglädjen. Renaud är deruppe, Renaud skall dö; oss båda tillhör hädan-efter makten.

— Han skall få ett rättvist straff för sitt så länge öfverlagda bedrägeri! — svarade Humbert. Ah! han har tagit oss för eländiga verktyg för utförandet af hans planer! Han har sätt, Mercurius, vi skola skörda.

— Du får Diana och jag Alda! oss tillhöra det franska hofvets nöjen och d'Helmonts rikedomar!

Redan denna natt för jag Diana tillbaka i armarue på sin far ståthållaren.

— Och jag — sade Mercurius — jag för bort Alda!

— Hvart tänker du föra henne?

— Till Amiens, som vi öfverenskommit.

— Och skatterna?

— När hela denna affär är slutad, när La Chenaye är hängd och grefve de Bernac ej mera har några fiender att bekämpa, då skola vi kalla d'Helmont till Amiens och i sin dotters närvaro måste han göra allt, hvad vi önska.

— Det är sant!

— En enda sak oroar mig — återtog Mercurius.

— Och det är...?

— Hvad skall Catharina göra?

— Jag åtager mig henne och Giraud.

— Huru?

— Genom att öfverlemna dem åt hvarandra.

— Är du viss om, att Catharina befinner sig i säkerhet?

— Jag har sjelf fört henne dit. Du vet att jag befann mig hos ståthållaren och hans vänner, då de ej kunde tränga in i grottorna genom hålan i dalen. Jag hade då nyss förut räddat baronen, hvilket var en god ingifvelse, eftersom jag derigenom vann på min sida alla dem, som upprest sig mot grefve de Bernac...

— Sedan? — afbröt Mercurius.

— Catharina finns kvar i hålan, bunden, med kafvel i munnen och ur stånd att röra sig. Jag tänkte först att döda henne, men jag betänkte, att hon kunde vara oss till nytta, för att skaffa undan Giraud. Du skall få se; jag har min plan!

— Vi ha då ingenting mera att frukta på detta håll?

— Intet!

— Då föra vi i natt bort de unga flickorna!

— Och den gamle...

— Han är Renauds medbrottssling; de ha båda velat störta oss... Hvad förmår han dessutom emot oss?

— Nåväl! — sade Humbert med triumferande ton — det svåraste är gjordt. För att nå målet, behöfva vi blott sträcka ut handen.

— Låt oss sträcka ut den då, Humbert? men låt oss börja med att tillintetgöra den, som trott sig skola krossa oss. Kom!

— Han är i galleriet! — sade Humbert. — Följ mig, vägen är fri! Om någon fara hotar, känner du väl signalen?

— Ja; en modulerad hvissling.

— Det är detsamma.

De klängde sig båda upp, skyndade till gängen, der Humbert lagt kroppen och bar denne bort i hvalfvet.

Humbert slog eld och tände facklan, under det Mercurius slet svepduken från det hårdt bundna offret.

Den nedre delen af ansigtet på den bundne var omgifven af en duk och en svart sammetsmask dolde öfra delen af detsamma.

Mercurius slet bort masken, och de tre männen vxlade nu med hvarandra en tredubbel blick af högst olika uttryck.

LXIV.

De båda adepterna.

Då klockan slog tio på aftonen i kyrktornet, just då brodren portvaktaren insläppte munken i den heliga byggningen, lemnade d'Helmont, insvept i en vid kappa, ensam värdshuset La Girouette, och styrde sina steg mot en af stadsportarne, belägen i norra delen af staden och nära hafvet.

Den lärde, som gick med fasta och säkra steg, lemnade porten bakom sig och uppnådde snart foten af klipporna.

Natten var mörk och vägen mera ofarbar än dagen förut; utan att synas bekymra sig om dessa hinder, började d'Helmont stiga uppför klippan. Efter ungefär en halftinnes förlopp, uppnådde han spetsen af klipporna på samma ställe der de djupa grafvar funnos, som omgäfvö det Röda husets murar.

Vindbryggan var uppdragen. D'Helmont väntade. Klockan slog half elfva i staden.

Trenne stjernor af en röd färgglans, lika de som förut utsprungo från skorstenen till huset vid gatan Vicilles-Etuves, hvars förhärjande af elden vi skildrat, trenne röda stjernor; sade vi, lyste i detsamma öfver kastellet.

D'Helmont följde dem med ögat, tills de slocknade, hvarefter han höjde högra handen och uppkastade i luften något, som han höll mellan tummen och pekfingeret.

Straxt glänste ett blåaktigt sken öfver bryggan, men försvann genast.

D'Helmont drog sig hastigt tillbaka, en svart massa, tycktes lösslita sig från muren och ett doft då genljöd på klippan: vindbryggan hade blifvit nedsläppt.

Den lärde skyndade öfver, hvarefter vindbryggan genast åter drogs upp.

Ett fullkomligt mörker omgaf den lärde, som dock stannade på tröskeln till den inre gården.

I detsamma fattade en mager och torr hand hans. Utan att röna den minsta förvirring eller söka göra sig lös lät d'Helmont föra sig af den hand, som ledde honom, och passerade en del af gården.

— Du har således lydt min befallning! — ljöd en sträf stämma.

— Jag har kommit hit, derföre att jag sjelf så velat! — svarade d'Helmont med fast ton.

— Hvad hoppas du då kunna vinna med din hitkomst? — återtogs rösten.

— Tvenne saker: de bevis, som utlofvas mig i biljetten, jag erhö, och frihet för henne, som jag söker och hvilken du håller här i fångenskap.

— Och hvad skall du gifva i utbyte?

— Guld!

— Guld! — upprepade rösten med ironisk ton. — Hvad är väl guld för den, som sjelf kan göra sådant? Det behöfs mera!

— Hvad då?

— Magnetismens hemlighet.

— Denna hemlighet är min och jag bevarar den.

— Du vägrar således att uppenbara mig den.

— Ja.

— Akta dig!

— Jag fruktar ingenting!

— Du befinner dig likväl i din fiendes våld!

— D'Helmont gaf till ett torrt skratt.

— Den som talar till mig — sade han — tror mig således vara nog dum, att så lemna mig i hans våld. utan något medel till räddning? Nej! nej! Jag upprepar det ännu en gång: jag fruktar ingenting.

— Se då! — sade rösten.

Straxt lyste ett lifligt ljus, af en så bländande klarhet, att man först ej kunde hålla ögonen öppna, öfver gården och framsidan af huset, erbjudande för blicken ett det mest bisarra och förfärande skådespel.

D'Helmont stod midtpå gården, insvept i sin svarta kappa, lik en staty af brons. Bredvid honom stod mäster Eudes, och rundtomkring kröpo, gingo och slingrade sig de förskräckliga djur, hvilka förut injagat Richard så mycken fruktan.

Men, långt ifrån att förbli orörliga, tycktes dessa vidunder vara fulla af lif och rörelse. Bosormarne vidgade sina ringlar; krokodilerna öppnade sina rikt tandade gap, kortligen, alla dessa reptiler och odjur rörde sig hotande, begärliga efter människoblod.

I gårdens fyra hörn stodo fyra människoskeletter med flammande ögonstenar i de beniga groparne och tycktes, genom någon öfvernaturlig makt, vara begåfvade med mekaniskt lif.

Deras långa armar kröktes med vredgade åtbörder och deras grimacerande skallar, klart upplysta af det starka skenet, måste komma hvar och en att rysa.

Mäster Eudes, som stod lugn och orörlig midt ibland alla dessa hemska vidunder, kastade en triumferande blick på d'Helmont.

Den lärde hade ej gjort en enda rörelse. Ingenting förrådde fruktan hos honom och han besvarade den gamles triumferande småloje med en blick af förakt.

— Om du ej har några andra medel att afvinga mig min hemlighet — sade han kallt — skall denna aldrig bli din! tror du dig då kunna förblinda mig med din föregifna makt. Är det väl mig du hoppas kunna kufva med detta löjlige taskspeleri? Sådana medel kunna användas, för att injaga fruktan hos mängden, men tro icke, att du skall kunna förskräcka mig! Med min häls skall jag krossa de fjedrar, som komma hvardera af dessa vidunder att röra sig, och hvad angår dina spöken derborta, skall jag afleda den elektriska strömmen, som gifver dem sken af lif, och de skola åter blifva till intet. Släck detta ljus, som jag vetat att frambringa förr än du! Du har kunskaper, gamle; men gör dig inga bedrägliga förespeglingar om din egen makt, derföre att du lefver i ett sekel, då vetenskapens makt anses för en öfvernaturlig! Ännu en gång, lemna detta orimliga skämt! Kom! vi ha en handel att avsluta: låt oss utan dröjsmål uppgöra vilkoren. Jag vet hvad du önskar af mig!

Mäster Eudes betraktade sin interlokutör:

— Du vill — förtfor d'Helmont med fast stämma — veta, hvem som brutit sönder det magiska trädet.

— Det magiska trädet! — utbrast mäster Eudes häpen. — hvem har sagt dig mina tankar?...

— Hvad angår det dig? Jag känner dem och jag bevisar det!

— Har Renaud talat?

— Renaud har icke talat!

— Hvem då?

— Någon som icke kunde tiga, då jag befalte honom svara! Då du sistl. natten gick in i grottorna... sattes jag genom en kappa, som bars utaf en dina söner och hvilken säkerligen tillhört dig, i tillfälle att genomblicka dina hemligaste tankar, då jag hoppades lära känna en annans! Nej, Renaud har icke talat, men du hade här i ditt våld en clairvoyante, en flicka, hvaraf

du ej vetat att betjena dig och hvilken nu befin-
ner sig i min ego,

— En clairvoyante! — utropade mästern Eudes.

— Ja! Jeanne, Girauds fordnas fästmö.

Mästern Eudes sänkte hufvudet.

— Du är verkligen en mästare! — mumlade
han.

En stunds tystnad inträffad. d'Helmont bröt

— Kom! — sade han.

De båda lärda gingo in i boningen.

LXV.

Själens tortyr.

Den, som varit vittne till den scen, som då
utfördes i gården, der vi lemnat de trenne män-
nen, skulle säkerligen ha trott sig vara offer för
en dröm.

Man kunde i dessa tre män tro sig se blott
en enda mellan tvenne speglar, som återgäfvit hvar-
dera sin bild.

De buro ock alla tre, den ene under munk-
kåpan den andre under svepduken, samma drägt,
som den nyss frigjorde fången: svarta sammets-
kläder, röd kappa, ovärdadt skägg och hår. Det
var tre La Chenayes: en riktig helvetisk trio.

De trenne söner till den gamle La Chenaye.
dessa trenne bröder som hittills varit förenade
genom band, hvilka man skulle ansett oupplösliga
och hvilka deras dåliga passioner dock brutit,
dessa trenne banditer, som blott utgjorde en enda
och samma makt under ett och samma namn, be-
funno sig der midtemot hvarandra och kanske för
första gången med blottade ansigten.

Mercurius och Humbert logo triumferande.
Renaud betraktade dem, lugn och blek, med sin
skarpa, genomträngande blick.

— För fan — sade Mercurius och betraktade
med ett uttryck af beundra sina tvenne bröders
ansigten — naturen har gjort sin sak väl, Det
skulle vara omöjligt för oss sjelfva, att skilja
hvarandra åt.

— Det är sant, inföll Humbert; denna likhet
är verkligen märkvärdig.

En stunds tystnad följde. Renaud gjorde ej
en rörelse.

— Nå, Renaud, återtog Mercurius, den arm,
som du våpnat mot Humbert, är nu höjd öfver dig.
Du är fångad i den helvetiska snara, som du så
skickligt utlagt för dina bröder. Du ville uppoffra
oss för din ärelystnad, och din död skall nu i stäl-
let gagna oss.

— Du har ständigt trott dig vara oss öfver-
lägsen, tillade Humbert och tog i sin ordning till
ordet; och nu befinner du dig tvärtom i vårt
våld.

— Du skall dö, Renaud! sade Mercurius.

— Du skall dö, Renaud! upprepade Humbert.

Renaud, som af kaffveln förhindrades från att
tala, kastade på sina bröder en blick af det mest
krossande förakt.

— O, återtog Humbert, jag vet, att du är
mycket stolt, Renaud, jag vet, att ditt mod är
orubbligt; men jag vet äfven, att ögonblicket för
din förödmjukelse nu är inne.

— Ja, sade Mercurius, du skall uthärda, ty
du är stark, den tortyr, som snart skall krossa
dina lemmar; du skall mottaga döden utan att
blekna; ditt qual skall vara kort; men det är ej
dina kroppsliga qual vi behöfva, det är dina
moraliska lidanden! Själens plågor måste börja
före kroppens. Förtviflan måste beledsaga dig
till schavottens fot och följa dig in i evigheten!
Vi måste hämnas på ett för oss värdigt sätt, och
du vet nog, om vi kunna känna glädje af att hämnas.

Mercurius lade sig på knä vid Renauds orör-
liga ansigte. Humbert tog plats på andra sidan.

Då började en sällsam, förfärlig scen. Dessa
tvenne män, dessa båda själsbödlar började nu sitt
verk.

— Hör — började Mercurius — du tror dig
vara stor, du har velat befria dig från oss, och
du har saknat tillräcklig skicklighet derför.

— Du tror dig vara stark — tillade Humbert;
— du har velat krossa oss båda, och du har sak-
nat styrka.

— Du har räknat på Chamäleons förräderi,
och Chamäleon har förrådt dig; ty han har fångats
af mig och för mig bekant allt.

— Du har velat betjena dig af Richard, och
Richard har, hotad med döden af min hand, sagt
oss hvilka befallningar du gifvit honom.

— Benzeville-skogen skulle bli vår graf; den
har i stället blifvit skådeplatsen för vår seger och
triumf.

— En person, klädd som Humbert och med
ansigtet vanstält af en kula, har tjenat till att
bedraga dig.

— Du tänkte tillvälla dig Alda och d'Hel-
monts millioner; Alda undslipper dig och tillhör
oss hädanefter.

— Du tänkte få gifta dig med Diana och be-
hålla titeln af grefve de Bernac; ståthållarens
dotter och grefskapet är nu vår egendom.

— Du skall dingla i galgen, som en vanlig
tjuf, Renaud; och Humbert, som du velat störta,
skall gifta sig med fröken d'Aumont och blifva
grefve de Bernac.

— Du skall undergå uslingarnes död, och
denna Alda, som du så mycket älskade, skall bli
Mercurii slafviana.

— Oss tillhöra grottornas millioner!

— Oss ensamma tillhöra d'Helmonts skatter!

— Oss tillhöra makten, du får lida skymf,
tortyr och död!

— Förstår du ändtligen, Renaud, och börjar
nu dina moraliska qual, likasom de fysiska snart
skola inträda?

Den olyckliges ansigte hade blifvit purpur-
rött; de blodsprängda ögonen utslungade flam-
mande blixtar; men det fanns i hans blickar en

öfverlägsenhet och höghet, som de båda bödlarnes ord ej förmått tillintetgöra.

— Ah! — inföll Mercurius med ett dystert leende — jag gissar hvad som försiggår inom dig! Du hoppas ännu och du säger till dig sjelf, att om du måste omkomma, skall du ock draga oss med dig i fallet! Du tänker nu på, huru du skall bete dig inför dina domare, och du föresätter dig att tala, att afsiöja allt och att, om du skulle sakna styrka att tala, nedskrifva den förklaring, som skulle offra oss. Nåväl! du misstager dig ännu. Renaud; och jag skall bevisa dig, att du långtifrån att vara öfverlägsen oss, står långt under oss. Betrakta mina händer, ser du dessa sår?

Mercurius visade härmed sina sargade händer för Renaud, liksom kriminallöjtnanten visat dem för de öfriga på värdshuset.

— Hör! — sade Mercurius. — För att göra ditt fall säkrare och vår seger mera betryggad, förenade sig Humbert i natt, sedan vi bemäktigat oss dig i Röda huset, med polissoldaterna, med hvilka han förföljde La Chenaye. Jag kastade mig i båten, som fört dig till Röda huset och hvilken jag följt på afstånd, ifrån det du lemnat grottorna, och låtsade mig vilja ut på öppna hafvet. Humbert och hans folk rodde då af alla krafter, för att taga mig, och efter en väl spelad kamp blef La Chenaye arresterad, bunden och öfverlemnad i rättvisans händer. Vår plan, som jag nu vill delgifva dig hel och hållen, var att få fångens identitet bekräftad och att sedan låta dig vid af-rättningen intaga min plats. Det är det vi skola göra och du finner sjelf, att vi handlat väl och fiffigt. Men vår första tanke var att förhindra dig från att kunna göra några bekännelser. Meniskan har endast tvenne sätt att uttrycka sig på: att tala och skriva. Det gälde derfore att öfvertyga folk om, att La Chenaye ej ville göra det ena och icke kunde göra det andra. Jag har derfore under min fångenskap iakttagit den djupaste tystnad; och dessa till utseendet så farliga sår skola ge oss medel att hindra dig från att skriva, liksom detta af mig tillagade ämne skall hindra dig från att tala.

Mercurius visade härvid en flaska, som han lemnade åt Humbert.

— Förstår du nu alldeles, Renaud, och hoppas du väl ännu?

Renaud hade troligen förstått, ty han hade åter blifvit mycket blek och hans ansigte förrådde, hvilka stora ansträngningar han gjorde, för att kunna få fram ett ord, ehuru förgäfvets.

— Ah! — sade Humbert — denna likhet, som alltid varit oss till så stor nytta, denna likhet, på hvilken du stödde dig för att få hela makten, hela resultatet af vårt arbete, denna likhet skall nu störta dig Renaud, och det har blifvit vår styrka i stället för att vara ett medel för vår undergång.

Deliquenten gjorde denna gång ej en enda rörelse. Han hade åter blifvit lugn och hans iskalla blick uthärdade, utan att han nedslog ögo-

nen, den feberaktiga elden från de på honom häftade ögonen.

Stolthet, förakt och en hög känsla af öfverlägsenhet afmålade sig ånyo i hans ansigte, som återtagit sitt vanliga uttryck.

I detsamma slog klockan half 11 i kyrktornet, — Tiden är inne! — sade Humbert.

Mercurius lutade sig ned öfver Renaud; denna ryste till; en känsla af förfärliga qval gläuste ett ögonblick till i hans onaturligt uppsparrade ögon; men nästan genast derpå ljöd en lätt hvissling utanför fängelsehvalfvet.

Mercurius och Humbert reste sig tvärt.

— Signalen! — sade den förre.

— Någon fara hotar oss derute! — inföll den senare.

Renauds ansigte hade åter fått ett hänfallt uttryck. Säkerligen hade hoppet ånyo vaknat i hans hjerta, vid åsynen af de båda brödernas tvekan.

— Vaka öfver honom! — Sade Mercurius till Humbert; — jag skall se efter.

Banditen skyndade härvid ut och försvann genom dörren åt galleriet.

Han var borta i nära tio minuter, hvarefter han åter stack hufvudet in i hvalfvet.

— Falskt alarm! — sade han. — Det är en afdelning polissoldater, som beger sig till tortyr-salen och stannat ett ögonblick vid stora dörren till kyrkan; men de ha redan aflägsnat sig. Låt oss emellertid icke spilla mera tid.

Mercurius hade med dessa ord gått in i hvalfvet och närmat sig till fången. Han stannade förvånad.

— Han har velat komma undan? — utbrast han — vänd till brodern.

— Ja — svarade denne; — jag har nödgats kämpa! Jag hade säkerligen dragit repen illa åt.

Humbert stod också med korslagda armar och tycktes endast genom kraftig viljeansträngning förmå bibehålla sitt lugn! hans ögon flammade af en sällsam glans och ett triumferande uttryck upplyste hans ansigte.

— Renaud har varit nära att undkomma oss — fortfor Humbert. — Lyckligtvis förmådde jag kufva och åter binda honom; men låt oss ej spilla tiden, Mercurius, låt oss skynda!

— Ja, du har rätt, — svarade Mercurius, låt oss skynda.

Deliquenten sökte ånyo att göra sig lös och man kunde i hans blickar läsa det bittraste raseri.

Mercurius och Humbert närmade sig honom. Utan den ringaste tvekan och med en förfärande köld drogo de hvar sin dolk och gjorde tvenne djupa sår i Renauds händer.

— Stäm blodet! — sade Mercurius till Humbert — han får icke vara svagare än jag tycktes vara. Han behöfver dessutom sina krafter, för att kunna uthärda tortyren.

Humbert hælde några droppar ur en flaska i såren. Deliquenten knöt handen och hans anlete förrådde, att han led förfärligt, men blodet stannade.

Renaud utstötte några förfärliga vrålanden,

men intet artikuleradt ljud trängde fram mellan hans läppar, som blifvit alldeles svartblå.

— Du ser väl — fortfor Humbert — att dina lidanden börja!

Genom en kraftig viljeanstängning lyckades Renaud undertrycka de skrik, som ville tränga sig fram. Hans af lidandet för ett ögonblick besegrade stolthet öfvervann nu åter smärtan.

Några ögonblick derefter intog Renaud i fängelset den plats, som hans bror en halftimme förut innehaft.

Mercurius och Humbert bundo honom med kedjorna.

— Du har velat vår död — sade Mercurius, — och vi öfverlemna dig åt bödeln! Ännu en gång, rättvisa skall skipas med La Chenaye!

— Du har trott dig strafflös kunna gäckas med mig och låta döda mig — sade Humbert med vibrerande stämma; det är nu du, som skall dö och jag triumferar.

— Diana är min!

— Alda är min!

Mercurius befriade fången från banden och kafveln.

Renaud utstötte ett genomträngande skri, ville rusa fram, men hindrades af kedjorna.

Humbert och Mercurius hade försvunnit och hålet i taket var alldeles doldt. Intet spår syntes deraf.

Fångens vrålande af raseri besvarades af gapskratt.

— Vänta! vänta! — sade en genomträngande stämma — du skall snart få skrika annu mera!

I detsamma kommo fyra polissoldater ned i fängelset, samt grepo tag i deliquenten.

Denne gjorde starka försök, att komma lös, men han förmådde ej, tillfölje af kedjorna, röra händer eller fötter.

Rasande visade han med sina bundna och blodiga händer på stenen i taket, der Mercurius och Humbert åvägabragt öppningen. Men polissoldaterna förstodo honom icke, alldenstund han ej kunde tala, utan trodde blott, att fången hotade dem.

— Det kräket — sade en utaf dem — är rädd för tortyren! jag trodde honom vara modigare än så!

— Hissa upp fången! ljud en stark stämma utanför.

De fyra soldaterna lossade kedjorna, som höllo fången fast vid muren och bundo honom med ett af repen, som hängde ned från taket.

Efter ett par minuter var fången uppe genom taket, der andra polissoldater genast bemäktigade sig honom.

Denne sökte nu ej längre att försvara sig; han lät med likgiltighet leda sig, hvart soldaterna behagade, hans skrik hade upphört och endast hans förvridna anlete förrådde, hvilka djupa lidanden han hade att utstå.

LXVI.

Laboratoriet i Röda Huset.

Klockan slog half elfva, ha vi sagt, då Humbert och Mercurius satte Renaud ur stånd, att längre kunna skada dem. Klockan slog äfven half elfva, då d'Helmont och mästern Eudes, efter att ha lemnat gården till Röda huset, ingingo i laboratoriet, som låg i djapet af vestibulen.

Detta laboratorium var rikt upplyst med lampor och vaxljus.

De båda männen betraktade hvarandra under tystnad.

— Du vill således — sade d'Helmont — veta hvem som förstört det magiska trädet, vid hvilket du tror, att ditt lif är fästadt.

— Ja! — svarade mästern Eudes.

— Och detta är ändamålet med det möte, som du gifvit mig i dina söners frånvaro, ty du har ju trenne söner, icke sant mästern Eudes?

— Jo — svarade den gamle.

— Och alla tre äro hvarandra förvånande lika?

— Ja!

— Och du har stält mig hit, derföre att endast jag kan förmå Alda att tala; derföre att blott jag kan göra henne clairvoyante? Är jag icke väl underrättad och är ej Catharina en verklig clairvoyante?

Mästern Eudes bugade sig lätt.

— Du vet allt — munnade han.

— Då — återtog d'Helmont — är ditt lif i mina händer, ty Alda skall ej tala utan mig, ty utan mig skall du ingenting få veta och du skall vara okunnig om, hvem du bör döda för att återköpa ditt lif. Nå, hvad erbjuder du mig i utbyte mot det lif, du tror, att jag kan återgifva dig.

— Hvad du önskar — svarade mästern Eudes.

— Bevis på att Marcus, baron de Grandair, verkligen är son till grefve de Bernac?

— Ja.

— Du har dessa bevis?

— Ja.

— Hvar äro de?

— På ett hemligt ställe, hvilket jag ensam känner till. Sedan jag dött, skall hvarken du eller någon annan få reda derpå: du finner nu sjelf, att du ej skall tillåta, det jag måste dö.

— Men äro dessa bevis fullgiltiga? — frågade den lärde efter en paus.

— De äro säkra — svarade mästern Eudes.

— De utgöras af trenne stycken: det första är ett viktigt papper, skrifvet af grefve de Bernac sjelf. . .

— Af honom, som du mördat? — afbröt d'Helmont.

— Af honom, som jag mördat! — svarade mästern Eudes. Han hade låtit piska mig med spö och sedan öfvergifvit mig, såsom han trodde, alldeles död. Jag svor att hämnas och jag har hållit min ed.

D'Helmont tog ett steg framåt, som om han velat inlåta sig i kamp med sin interlokutör, men han förmådde dock beherska sig och återtog med en af vrede darrande stämma.

— Nå, hvad innehåller detta papper, du talar om?

— En noggrann och omständlig berättelse angående hans äktenskap och hans sons födelse. I detta papper omnämnes ett kors, som skall vara inristadt på barnets venstra arm, litet ofvanför armbågen. Detta kors har ditristats med spetsen af en dolk och sedan gjorts outplånligt medelst en kemisk komposition, beredd af en vän.

— Af mig! — utbröt d'Helmont.

— Ja, han nämner just ditt namn.

— Sedan?

— Det andra beviset?

— Ja; hvad är det?

— En förklaring af den kvinna, åt hvilken hr d'Aumont lemnar barnet, som han räddat ur djupet, dit jag kastat det. I denna förklaring återkallar hon helt och hållet sin inför parlamentet afgifna berättelse; hon säger, att hon icke blifvit jemte grefvens son bortförd af La Chenaye, utan att hon, som tillhörde bandet, lemnat La Chenaye barnet några minuter efter det den resande aflägsnat sig.

— Har denna kvinna skrivit förklaringen?

— utbrast d'Helmont, hvars kinder lågade.

— Ja!

— Har hon med egen hand undertecknat densamma?

— Ja, och inför tvänne vittnen.

— Hvilka äro de?

— De äro döda nu.

— Och det tredje beviset?

— Det är mitt verk, svarade mästern Eudes. I denna andra förklaring beskriver jag omständligt mitt lif; jag talar om mina söner . . . I afseende på den unge greffen, berättar jag fullkomligt hela sanningen . . . både de skäl som ledt mig till hämden och detaljerna af denna hämd äro der noggrannt anförda. Jag tillägger, att gossen varit nära att på min befallning bli dränkt, men som jag förföljdes af lagen, blef jag tvungen att fly, och då jag ej kunde komma till hafvet, för att deri kasta barnet, som då ännu var sjukt efter efter sitt fall, lade jag det utanför en fiskares hydda, utan att veta, hvad som skulle inträffa.

— Är det allt? — frågade d'Helmont.

— Ja, svarade den gamle.

Den lärde såg honom forskande i ansigtet.

— La Chenaye, sade han, du ljuger! Du söker bedraga mig! Du eger ej sådana bevis på identiteten hos sonen till dina offer.

— Jag eger dem!

— Omöjligt, säger jag dig.

— Hvarföre?

— Derföre att du ej kunnat vara nog däraktig, att behålla grefvens berättelse eller kvinnans förklaring och derigenom sjelf skriva din egen dödsdom.

— Dessa trenne pergament finnas, sade mästern Eudes, och jag har dem. Förstår du ej?

— Nej.

— Hör, d'Helmont, återtog den gamle efter ett ögonblicks tystnad. Vi äro ensamma, jag kan tala! Hvad har jag dessutom att frukta? Jag har tillräckligt bevisat, att den menliga rättvisan ej förmår någonting emot mig . . . Dessutom kan du ej begagna mina ord såsom något bevis, alldenstund ingen annan än du hör dem. Hör! Jag har trenne söner, alla tre ha blifvit uppfostrade af mig för att befästa min makt. Jag har gjort dem alle tre mäktiga, starka, fruktade, men de äro menniskor! Alla tre kunde en gång låta passionerna drifva dem med sig, beherrska dem och förmå dem att undandraga sig mitt öfvervalde. Jag insåg möjligheten af ett sådant förräderi och måste derföre binda dem fast vid mig, och detta band utgöres af de bevis, jag omnämmt. Alla tre ha sett dem, de veta, att de äro i mina händer och på ett för dem obekant ställe, och de veta, att minsta försök till olydnad skulle ådraga dem ett förfärligt straff. Kortligen, de skulle kunna försöka att bära händer på mig . . .

— Dina söner — utbrast d'Helmont med en rysning.

— Jag har — fortfor den gamle — velat bevisa dem, att min hämd kunde ännu efter min död förfölja dem! Det är derföre jag behållit grefvens berättelse, och låtit kvinnan, som tjenat mig, afgifva förklaringen om sitt falska vittnesmål. Det är, kortligen, derföre jag sjelf skrivit hvad jag nu sagt dig.

— Men ha dina söner då förrådt dig, eftersom du nu delgifver mig denna hemlighet.

— Nej, men de ha förrådt hvarandra sinsemellan, och detta förräderi kan medföra min undergång, om jag icke förekommer verkningarne deraf. Mitt enskilda intresse bjuder mig dessutom att uppföra dessa trenne män, för att mitt verk skall kunna lyckas. Jag måste framför allt lefva, om jag ock skulle nödgas förstöra mitt föregående arbete för framgången, af hvad som återstår mig att göra. Kortligen, jag har ett ovilkorligt, trängande behof af din hjälp! Jag måste ha dig hit, för att förmå dig att handla. Jag säger dig oförstaldt sanningen, derföre att du derigenom snarare skall förmås, att göra, hvad jag önskar.

— Hvad önskar du?

— Att få veta magnetismens hemlighet.

— Du skall ej få veta den — sade d'Helmont. Den gamle blef ytterligt blek.

— Du vill icke delgifva mig den? — upprepade han.

— Nej! I ersättning för de bevis, som du skall lemna mig, skall jag förmå Alda att tala, men jag skall göra det sjelf.

Mästern Eudes utstötte ett doft rytande.

— Då — sade han — skall du ej komma härifrån med lifvet!

— Näja! — svarade den lärde kallt — vi skola då dö tillsammans!

— D'Helmont! D'Helmont! akta dig för min vrede!

— Den skall ej vara länge, La Chenaye! — sade den lärde med genomträngande stämma. — Betänk, att korallgrenen blifvit sönderbruten för fyrtioåtta timmar sedan och att du derföre icke har mer än tjugufyra timmar kvar att lefva! Döda mig! jag skall ej ens söka att försvara mig!

Mäster Eudes tycktes vara rof för den djupaste rörelse. Han gjorde några hastiga slag omkring rummet, lik ett i en jernbur instängdt vilddjur. Hans ögon flammade, hans antetsdrag förvredos och läpparne darrade feberaktigt.

— Huru skall jag kunna förmå honom att ge vika? — sade han till sig sjelf och stannade. — Han måste uppenbara mig denna hemlighet i sin makt... han måste det! Hvad; allt mitt arbete skulle då vara förgäfves... jag står vid målet och måste i sista minuten se mina ansträngningar krossas!... Så får det icke vara!... Jag måste lära känna denna hemlighet!...

D'Helmont stod lugn och orörlig samt följde med flammande ögon den gamle.

— Jag vill ha min dotter — inföll han.

— Du skall få henne! jag svär dig det! men magnetismen! undervisa mig deri!

— Aldrig! jag tror ej på dina eder!

— Hvad skall jag göra då!

— Jag vill ha Alda... hvar är hon?

Mäster Eudes svarade icke.

— Hvar är hon? — upprepade d'Helmont.

Mäster Eudes betraktade honom forskande, men öppnade munnen.

D'Helmont drog en dolk ur gördeln. La Chenaye befarade ett anfall och tog ett språng tillbaka, men d'Helmont rörde sig icke ur stället, det var mot sig sjelf han riktade dolkspetsen.

— La Chenaye — utbrast han — jag är, efter hvad du sjelf sagt ditt sista och enda hopp; näväl, detta hopp skall jag tillintetgöra! Jag svär dig det, och du vet, att jag aldrig sviker mina löften, jag svär dig, att stöta denna dolk i mitt bröst, om du vägrar att svara mig.

— D'Helmont! — utbrast gubben och rusade framåt.

Den lärde höll honom tillbaka.

— Icke ett steg! — sade han. — Jag dödar mig och genom min död drager jag dig med mig i grafven; ty sedan jag dödt, skulle Alda ej tala och min hemlighet skall försvinna med mig. Svara, underkasta dig! du är i mitt våld! Hvar befinner sig min dotter?

Mäster Eudes, som aldrig brukat böja sin vilja under någon annans, tvekade nu. D'Helmont närmade dolken än ytterligare till sitt bröst.

— Hvar är min dotter? — upprepade han åter.

— Här! — utropade den gamle.

— I detta hus?

— Ja!

— Hvar?

— I öfra våningen.

D'Helmont tycktes öfverlägga med sig sjelf.

— Svär mig, skrek mäster Eudes, hvars rörelse öfvergått till en riktig paroxysm, svär mig att du skall förmå Alda att tala, och att du ej skall försöka undandraga henne mitt välde förrän hon sagt mig namnet på den, som krossat det magiträdet! Svär mig detta, d'Helmont, annars svär jag dig i min ordning, att jag genast skall förstöra de bevis, jag eger, så att du icke ens skall få se dem.

— Jag svär dig det! — svarade den lärde.

— Nu skall du få råka din dotter! Jag skall sjelf gå efter henne.

— Det är onödigt — sade d'Helmont — hon skall komma af sig sjelf och ensam.

— Men hon är innestängd.

— Kan man ej inifrån öppna dörren?

— Jo...

— Då skall hon öppna den.

— Men hon måste i så fall trycka upp en hemlig fjeder.

— Hon skall göra det.

— Men hon känner ej till den.

— Hon skall lära känna den. Du skall nämna mig den, och hon skall höra dina ord. Blif kvar, La Chenaye! Jag vill ej lemna dig och jag vill icke gå ut ur detta laboratorium. Dina söner kunna ha lagt en snara för mig. Ditt lif måste nu svara mig för mitt. Alda skall komma säger jag dig.

— Huru?

— På min befallning! Tyst.

D'Helmont förmäddes med en befällande åtbörd den gamle att tåga. Hans höga gestalt rätade upp sig, han kastade kappan på golvet och tycktes samla alla sina själsförmögenheter i en mäktig vilja.

Ådrorna på hans panna svälldes, hans ögon blefvo blodsprända och han sträckte ut sina båda armar.

— Sof! — sade han med höjd stämma — jag vill det!

Derpå fortfor han, vänd till La Chenaye:

— Säg mig, hvad Alda bör göra, för att kunna komma ut ur sitt fängelse, och hvilken väg hon skall gå, för att hitta hit till oss.

Forts.